

Március 4-én, pénteken követték el a gyilkosságot.
Másnap Rómára özönvízszerű eső zúdult.

Március 6-án, vasárnap, az egész heti munka után, Mario Angelucci a kanapén hevert, és tévét nézett.

Ötvennégy éves, sovány, kopaszodó férfi volt. Egy helyi rádiócsatornánál dolgozott. Munkája során szerzett tapasztalata érzékeny tette a hangok iránt. Amikor a stúdióban ült a keverőasztalnál, nem volt szüksége arra, hogy a bemondó szövegére figyeljen: hallotta a rádióban elhangzó beszéd „kódját”, ujját a fekete gombhoz közelítette, és a szünet fél másodperccel azután beállt, hogy a beszélő elhallgatott.

Mario átkapcsolt egy másik csatornára. Bosszúsan fújta egyet, fészkelődve a kanapé párnái között. Valami nyugtalanította, amit az előbb hallott. Nem figyelt eléggé a szavakra, de érezte, hogy valami fontos volt. A Rai 1-en* ismét felfigyelt rá. A hírolvasó

* Olasz közszolgálati rádió- és tévétársaság.

közölte, hogy Róma egyik peremkerületében különös kegyetlenséggel megöltek egy huszonéves fiút.

A kamera egy narancssárga épületet mutatott, amely jól látszott a tél végi, kopasz fák ágai közt. Mario Angelucci kimeresztette a szemét. A gyilkosságot Rómában követték el, és ő római. Az eset a Collatino és a Colli Aniene városrész környékén történt, és ő épp ott lakik. De mily különös: a tévében *kívülről* mutatták ugyanazt az ablakot, amelyet ő kitarhatott volna *belülről*, elég lett volna felállnia, és odamenni hozzá. Angeluccit élete egyik legfurcsább érzése kerítette hatalmába. Úgy érezte magát, mintha Isten szeme figyelne rá. És legtöbbször mi történik, ha Isten éppen rád szegezi a szemét?

– Via Iginio Giordani 2.

Annak igazolására, hogy Angelucci nem bolondult meg, a hírolvasó éppen akkor ejtette ki a száján az ő lakcímét. Gyorsan felpattant, és fürge léptekkel elindult az előszoba felé. A szíve hevesen vert. A fia húszéves volt, előző nap este látta utoljára. Ő és a felesége éppen csak elköszöntek tőle, amikor elment otthonról, és azt már nem is hallották, hogy hazajött-e. *Szombat este*. A hétnek az a napja, amikor a fiatalok általában bajba kerülnek.

Angelucci végigment az előszobán. Felrántotta az ajtót. Áporodott, kellemetlen szag csapta meg az orrát. Aztán a villanyfény bevilágította a szobát. Törülközők, képregények, gombóccá gyúrt zoknik, egy tekercs vécépapír. Angelucci észrevette az ágyról lelógó takarót, amely alatt akármi történhetett, az ágyon pedig meglátott egy százkilencven centis, nagydarab, éktelenül horkoló vadállatot.

Egy héttel később, amikor Olaszországban mindenki csak a gyilkosságról beszélt, Mario Angelucci a kollégáival tárgyalta meg a történeteket.

– Hát, fiúk, ez rosszabb volt, mint valami szörnyű pánikroham. Mintha egy lidércnyomásos filmet néztem volna.

A rádiós kollégák azt kérdezték tőle, hogyan gondolhatta, hogy a fia belekeveredett abba a dologba.

– Most mit mondjak erre, magam se tudom.

Az újságok megírták, hogy a gyilkosságot egy tizedik emeleti lakásban követték el.

– Ismered a lakókat? – kérdezte Angeluccitól az egyik kolléga.

– Jó napot, jó estét. Legfeljebb ennyi – felelte.

– De amikor elfogott a pánik, mit hittél, hogy a fiad az áldozat, vagy a gyilkos?

– Éntőlem akármelyik is lehetett. Ebben a városban minden megtörténhet.

Ekkor Angelucci képén, akinek beesett arca és keskeny ajka mindig kissé komorrá tették az ábrázatát, fenséges mosoly terült szét. A megkönnyebbülésé. Megkönnyebbült, mert megúsza, nem ő lett *a célpont*. Hiszen senki sem tudja előre, kire szegeződik a Szem, és igaz ugyan, hogy bizonyos tragédiák százezer közül csak egyvalakit sújtanak, annak az egy szerencsétlennek mindenképpen léteznie kell: az ő esetében aztán megtörik az az illúzió – ami mások esetében sértetlenül megmarad –, hogy bizonyos dolgok velünk sosem történhetnek meg.

Március 6-án 13 óra 30-kor Mario Angelucci tudta, hogy a családjá nincs veszélyben.

Néhány órával később, a város másik részén, Andrea Florita ügyvédet valaki felhívta telefonon. Florita negyvennégy éves volt. A szikár alkatú, nyílt, intelligens tekintetű férfi, számos kollégájához hasonlóan, a Prati negyedben bérelt irodát. A városban a hatalom és a szépség egyenlő arányban oszlottak meg a Tevere két partján. A jobb oldalon a császári fórumok, a Quirinale és a köztársasági elnöki palota. A másik oldalon a törvényszékek, a Rai, a Sixtus-kápolna. Ezt a vasárnapot Florita a fiával töltötte. („A fiam még kicsi. Ha vele vagyok, nem kapcsolom be a tévét. Amikor az a telefonhívás érkezett, fogalmam sem volt a történetekről.”)

A vonal másik végén egy felnőtt férfi hangja szólalt meg:
– Jó estét, ügyvéd úr, Giuseppe Varani vagyok. A fiamat meggyilkolták.

Florita ügyvéd csak késő este fogta fel, hogy az utóbbi évek egyik legnagyobb port kavaró ügyében lett a sértett védőügyvédje. Miután beszélt Varanival, hazafelé menet az utcán találkozott egy ismerőssel, aki megkérdezte tőle, mit gondol a gyilkosságról, még mielőtt az ügyvéd meg tudta volna neki mondani, hogy kicsoda is az új ügyfele.

Mindenki a gyilkossággal kapcsolatos véleményekre volt kíváncsi. És főleg valamennyien el akarták mondani a magukét. Néhány óra leforgása alatt Rómában a bűntény a leggyakoribb beszédtemává vált. Erről értekeztek a taxisok a Termini pályaudvar előtt, a Piazza Bologna kávézóiban a pultosok, a Monti és a Testaccio negyedben a fiatalokból álló bandák – arról nem is szólva, ami az otthonokban zajlott. Apák veszekedtek a fiaikkal. Anyák tettek szemrehányást a férjüknek a túl engedékeny, vagy épp ellenkezőleg, a túl szigorú nevelés miatt.

„Olvastad?” „Hallottad?” „Láttad, mi történt?”

„Horror Róma külvárosában. Egy huszonhárom éves fiút több órán át tartó kínzás után meggyilkoltak egy lakásban, a Collatino negyedben. A bűntény oka ismeretlen.” – *La Repubblica*, 2016. március 6.

Március 5-én, szombaton Manuel Foffo, nem sokkal reggel hét után, kilépett a lakásából.

Az anyjával, a bátyjával, Robertóval és az anyai nagyszüleivel volt találkozója. A nap nagyon szomorúnak ígérkezett: meghalt a nagybátyja, Rodolfo. Először a Gemelli Kórházba mennek, ott van ugyanis felravatalozva, onnan pedig irány Bagnoli del Trigno, az a kis molisei falu, ahonnan a nagybátyja származott, és ahol a temetés lesz.

Rodolfo Manuel és Roberto anyjának, Danielának volt a bátyja. Rákban halt meg, ötvenöt évesen. A szerdáról csütörtökre virradó éjszakát Daniela a kórházban töltötte a beteg mellett. Roberto ment érte hajnali fél négykor, és kocsival hazavitte. Amint hazaért, Daniela leült a konyhában, és csak gubbasztott ott némán; körülvette a magány, a ház pedig felidézte az emlékeket. Aztán lefeküdt. Néhány órával később megszólalt a telefon. Megint a fia volt az, Roberto. – Rodolfo bácsi állapota kritikussá vált – mondta.

Ekkor Daniela asszony felhúzta a cipőjét, felvette a kabátját, és megint elindult otthonról. Most idős szüleikhez ment, akik a szemközti házban laktak. Fel kellett őket készíteni a legrosszszababra. Még ugyanannak a napnak az estéjén kénytelen lesz saját maga is megtapasztalni – már amennyire egy anyát erre fel lehet készíteni –, hogy a rossz híreknek, amelyeket az ember a saját gyermekeiről kaphat, nincs határa.

Manuel lement a házuk elé. Erős testalkatú fiatalember volt. Magas termetű, a halántékánál enyhén kopaszodó, az arcát pedig meghatározhatatlan – borostának túl sűrű, szakállnak túl ritka – szőrzet keretezte. Ránézésre többnek nézett ki huszonkilenc évesnél (pedig azt csak a hónap végén tölti majd be), és bár aznap reggel a dagadt arcával, a szeme alatti karikákkal elég megviseltnek tűnt, az első, amire az anyja felfigyelt, a nadrágja volt. Egy világos, tépett farmer. Nem éppen ideális öltözet egy temetéshez. Az viszont mindig zavarba ejtő tud lenni, hogy az anyák mi miatt találják helytelennek a gyerekeik döntését.

– Mondtam neki, hogy vegyen fel valami mást, mert Bagnoli-ban hideg lesz – mesélte az asszony a rendőröknek.

Manuel bólintott, visszament a házba, és pár perccel később egy másik nadrágban tért vissza. Ez is farmer volt, de nem tépett.

– Nem tudom, hogy a saját lakásában cserélte-e át, vagy nálam. Ott tartom a tiszta ruháit.

Daniela a kilencedik emeleten lakott, Manuel pedig a tizediken. Pallotto asszonynak volt kulcsa a fia lakásához, rendszeresen

feljárt takarítani. Főleg olyankor, amikor Manuel arra használta a lakást, hogy „feljöjjen hozzá egy barátnője”. Természetesen Manuel fiú barátokat is fogadott. Anyja mindig ott volt a háttérben, ha segíteni kellett. Rendet rakni a szobákban. Felmosni a padlót. Ezeket a tevékenységeket Manuel ki nem állhatta. Mosógépe sem volt, mindig az anyja mosott rá.

Daniela asszony ránézett az órára. Nemsokára itt lesz Roberto, beülteti őket a kocsiba, és maguk mögött hagyják a fákat, a virágágyásokat és a templomot, valamint a nagy, narancssárga házát, amelyben – anélkül, hogy Manuelen kívül bárkinek is sejtelmé lett volna róla – ott volt az, ami örökre megváltoztatja az életüket.

Valamikor az egész Foffo család: anya, apa és a két fiú együtt éltek a kilencedik emeleten. Amikor Roberto betöltötte a tizennyolcat, felköltözhetett a tizedik emeleti lakásba. Néhány évvel később a szülők házassága megromlott, elváltak, az apa, Valter pedig elköltözött otthonról. Aztán elment Roberto is, megnősült, már két gyerekük van. Manuel átköltözött a fenti lakásba.

Valternek éttermei voltak a Collatino városrészben, azonkívül egy gépjármű-ügyintézővel foglalkozó cége is, sok ügyféllel a környékről. Roberto ott dolgozott az apja mellett. Nem volt egyszerű dolog mindenre figyelni. Ha valaki nem született gazdagnak, a vállalkozólét Olaszországban annyit jelent, mint állandó aggodalomban élni. Éjszakánként nem alszol. Elég egy elhibázott lépés, és mindennek löttek. De Valter Foffónál nem ez volt a helyzet. Ő és Roberto keményen dolgoztak, nem ijedtek meg a nehézségektől, és amikor lehetőségük akadt rá, nem tagadtak meg maguktól egy kis jutalmat. Jól öltöztek, és szép autókkal jártak.

7.30-kor Roberto Foffo megérkezett a Via Iginio Giordanira. Leparkolt a ház előtt. Daniela asszony és a nagyszülők beültek a hátsó ülésre, Manuel előre, a bátyja mellé. Elindultak. Fél óra múlva átmentek a Ponte di Tor di Quintón; alattuk lustán, sötétten folyt a Tevere.

Roberto figyelmesen vezetett. Manuelnek arra kellett vigyáznia, hogy el ne aludjon. Két testvér. Mindig volt abban valami zavarba ejtő, ha az ember egymás mellett látta őket. Attól eltekintve, hogy a korkülönbség megmagyaráz minden más differenciát, az ember mindig képes észrevenni az egy vérből valók közt is azt az eltérést, ami az élet csatáiban az egyiket győztessé teszi, a másikat meg a vesztes szerepére ítéli.

Roberto négy évvel volt idősebb Manuelnél. A Luiss magánegyetemen diplomázott pénzügy és biztosítási ismeretek szakon. Dolgozott, családos ember volt. Manuel levelezőn tanult jogot. Az érzelmi kapcsolatai kuszák voltak, nem nagyon lehetett tudni, mivel is tölti a napjait. Most mindannyian azért ültek Roberto autójában, hogy elkísérjék utolsó útjára egy rokonukat, aki most hunyt el, és még ez a banális tevékenység – egy autó kormányát fogni – sem lett volna felcserélhető a két testvér között. Manuelnek ittas vezetés miatt bevonták a jogosítványát: a túlzott alkoholfogyasztáson kívül Xanax és Rivotril nyomait is megtalálták a vérében. No de ki ne szedne manapság benzodiazepinalapú szereket?